

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/29/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2110011067
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2110011067.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaných D. G., nar. XX.XX.XXXX v U. a spol., pre trestný čin úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a iné, o odvolaniach obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 1T/48/2010-1573 zo dňa 28.10.2020, na verejnom zasadnutí konanom dňa 12.04.2022 v Trnave, takto:

r o z h o d o l :

I/

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu u obžalovaných D. G., V. S. a U. C..

II/

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému D. G., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U., U. U. č. XXXX/XX

u k l a d á:

Podľa § 222 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1 Trestného zákona s použitím čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určuje skúšobnú dobu v trvaní 2 (dva) roky.

III/

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému V. S., nar. XX.XX.XXXX v I., trvale bytom D. č. XXX, okres Trnava

u k l a d á:

Podľa § 222 ods. 5 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 1 Trestného zákona s použitím čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienične odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona obžalovanému určuje skúšobnú dobu v trvaní 3 (tri) roky.

IV/

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa

obžalovanému U. C., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom H. - C., D. č. XXXX/X,

u k l a d á:

Podľa § 222 ods. 5 Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 a § 39 ods. 1 Trestného zákona s použitím čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušuje výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/46/2011 zo dňa 29.05.2019, právoplatným dňa 13.08.2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušuje výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona v rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/38/2017 zo dňa 22.11.2018, právoplatnom dňa 22.11.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušuje výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/69/2008 zo dňa 24.04.2018, právoplatným vo výroku o vine a treste dňa 07.06.2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Vo zvyšnej časti zostáva rozsudok nezmenený.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 1T/48/2010-1573 zo dňa 28.10.2020 okresný súd rozhodol tak, že obžalovaného D. G., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U. U. č. XXXX/XX uznal vinným v bode 1/ obžaloby zo spáchania trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a v bode 3/ obžaloby zo spáchania obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 222 ods.1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, obžalovaného V. S., nar. XX.XX.XXXX v I., trvale bytom D. XXX, U. v bode 2/ obžaloby zo spáchania zločinu podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona a v bode 3/ z obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona a obžalovaného U. C., nar. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom D. XXXX/XX, H. v bode 3/ obžaloby z obzvlášť závažného zločinu úverového podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, ktorých sa mali dopustiť tak, že

v bode 1/
obžalovaný D. G.

dňa 09. júna 2005 v Trnave, na ul. A. Žarnova č. 5 v pobočke banky OTP Banka Slovensko, a.s. požiadal o spotrebný úver vo výške 50.000,- Sk (1.659,70 Eur) a pri spisovaní žiadosti o jeho poskytnutie predložil svoj občiansky preukaz č. OP: G. XXXXXX, kartu poistenca Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s., rodný list a falošné potvrdenie od zamestnávateľa - spoločnosti LENZU SK, spol. s r.o., so sídlom Lúčna 2, Trnava, IČO: 36 252 018 zo dňa 09.06.2005, kde nebol nikdy zamestnaný a po schválení úveru s bankou OTP Banka Slovensko, a.s. dňa 09.06.2005 uzatvoril Zmluvu o poistenom rýchlom spotrebnom úvere pre obyvateľstvo č. 0073 3011 05 RSU a po poskytnutí úveru dňa 09. júna 2005 tento v plnej výške vybral a použil pre vlastnú potrebu, následne úver nesplácal, čím spôsobil poškodenému OTP Banka Slovensko a.s., so sídlom Štúrova č. 5, 813 54 Bratislava, IČO: 31 318 916 škodu vo výške 1.659,70 Eur,

v bode 2/

obžalovaný V. S.

v priebehu februára 2007 po spoločnej dohode s doposiaľ nestotožnenou osobou dosiahol neoprávnený prevod vlastníctva bytu č. XX nachádzajúceho sa na 6. podlaží bytového domu so súpisným číslom XXXX vo vchode č. XX v U. na ul. R. č. XX, zapísanom v katastri nehnuteľností vedenom Správou katastra Trnava na Liste vlastníctva č. XXXX pre okres Trnava, obec U., katastrálne územie U. takým spôsobom, že si zabezpečil vyhotovenie kúpnej zmluvy medzi predávajúcou S. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., R. č. XXXX/XX a kupujúcim V. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom U., N. č. XXXX/X, ktorej predmetom bol prevod vlastníckeho práva k predmetnému bytu z predávajúcej S. D. na kupujúceho V. S. bez vedomia a súhlasu oprávneného vlastníka za kúpnu cenu 1.500.000,- Sk, pričom doposiaľ nestotožnená osoba naviedla G. R., nar. XX.XX.XXXX, aby za odplatu 5.000,- Sk vystupovala ako predávajúca S. D., kde na tento účel zabezpečila jej fotografiu, ktorú použila na vyhotovenie falošného občianskeho preukazu znejúceho na meno predávajúcej S. D., následne G. R., nar. XX.XX.XXXX priviezla na Notársky úrad JUDr. Jozefa Opatovského v Trnave, kde G. R., nar. XX.XX.XXXX dňa 20. februára 2007 vystupujúc ako vlastníčka predmetného bytu a predávajúca S. D. po preukázaní sa falošným občianskym preukazom podpísala 6 vyhotovení kúpnej zmluvy, na ktorých bola pravosť jej podpisu overená pracovníčkou notárskeho úradu, pričom Centrálny register osvedčených podpisov pridelil jej podpisu poradové číslo O 143637/2007, ďalej dňa 20. februára 2007 podpísala aj Návrh na povolenie vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností, ktorý bol dňa 20.02.2007 doručený Správe katastra Trnava spolu so štyrmi rovnopismi kúpnej zmluvy, na základe čoho Správa katastra Trnava dňa 22.02.2007 pod číslom V 855/07 povolila vklad vlastníckeho práva k predmetnému bytu v prospech obžalovaného V. S., nar. XX.XX.XXXX, čím obžalovaný V. S. spôsobil oprávnenej vlastníčke predmetného bytu S. D. škodu vo výške 1.500.000,- SKK (49.790,88 EUR),

v bode 3/

obžalovaní D. G., V. S. a U. C.

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 26.09.2006 v Trnave na ul. Zelený Kríček vylákali poskytnutie úveru z Československej obchodní banky a.s., pobočky zahraničnej banky v SR takým spôsobom, že obžalovaný D. G. požiadal o úver vo výške 1.900.000,- Sk (63.068,44,- Eur), ktorý mal byť zabezpečený nehnuteľnosťami zapísanými na liste vlastníctva č. XXXX v katastrálnom území F., pričom k žiadosti o úver predložil potvrdenie od zamestnávateľa spoločnosti MARY EXPRESS, s.r.o. o priemernej výške mesačného príjmu a výplatné pásky menovanej spoločnosti za mesiace jún až august 2006, ktoré zabezpečil obžalovaný U. C. a obžalovanému D. G. odovzdal obžalovaný V. S., obžalovaný U. C. prostredníctvom I. D. zabezpečil založenie podnikateľského účtu spoločnosti MARY EXPRESS, s.r.o. a následné poukázanie sumy 28.000,- SKK z tohto účtu na účet obžalovaného D. G. č. XXXXXXXXXXXX/XXXX ako jeho mzdy zo spoločnosti MARY EXPRESS, s.r.o., hoci obžalovaný D. G. v tejto spoločnosti nikdy nepracoval, následne po schválení úveru bola dňa 05.10.2006 medzi obžalovaným D. G. a Československou obchodní bankou a.s., pobočkou zahraničnej banky v SR uzatvorená Zmluva o poskytnutí úveru reg. č. 8266/311079/2006/NSU70, predmetom ktorej bol záväzok banky poskytnúť obžalovanému D. G. úver vo výške 1.900.000,- SKK (63.068,44,- Eur) a zo strany banky dňa 04.10.2006 podpísaná Zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti reg. č. 8266/311079/2006/NSU70, kde záloh mali tvoriť nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území F., zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Správou katastra Zvolen na Liste vlastníctva č. XXXX, výlučným vlastníkom ktorých bol N. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom G.-U. XXXX/XX, obžalovaný V. S. obžalovanému D. G. ako podklady pre čerpanie úveru predložil Zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnosti reg. č. 8266/311079/2006/NSU70 podpísanú dňa 31.10.2006 N. Y., nar. XX.XX.XXXX, pravosť podpisu ktorého bola overená pracovníčkou Notárskeho úradu Evy Karellovej vo Vrbovom, pričom Centrálny register osvedčených podpisov pridelil jeho podpisu poradové číslo O 928004/2007 ako aj Návrh na

vklad záložného práva do katastra nehnuteľností reg. č. 8266/311079/2006/NSU70 podpísaný dňa 31.10.2006 N. Y., nar. XX.XX.XXXX, pravosť podpisu ktorého bola overená pracovníčkou Notárskeho úradu Evy Karellovej vo Vrbovom, pričom Centrálny register osvedčených podpisov prideliť jeho podpisu poradové číslo O 928014/2007 s odtláčkom falošnej pečiatky Správy katastra Zvolen, podľa ktorej mal byť tento návrh Správe katastra Zvolen doručený dňa 31.10.2006 a malo mu byť pridelené číslo konania 3377/06, ktoré listiny však v skutočnosti N. Y. nepodpísal a ktorý návrh Správe katastra Zvolen nikdy doručený nebol, na základe čoho Československá obchodní banka a.s., pobočka zahraničnej banky v SR dňa 15.11.2006 pripísala na účet obžalovaného D. G. č. XXXXXXXXXXX/XXXX sumu 1.900.000,- Sk, obžalovaný D. G. následne na pobočkách banky dňa 15.11.2006 vybral v hotovosti 2x sumu 300.000,- SKK a túto v celkovej výške 600.000,- SKK odovzdal obžalovanému V. S., na pobočkách banky dňa 16.11.2006 vybral v hotovosti 2x sumu 250.000,- SKK, z ktorej celkovej sumy vo výške 500.000,- SKK dňa 16.11.2006 v meste G. prostredníctvom C. Y. obžalovanému U. C. odovzdal sumu 150.000,- SKK, dňa 16.11.2006 na pobočke banky poukázal v prospech účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX, ktorého majiteľom je C. G. sumu 750.000,- SKK a zvyšok úveru použil doposiaľ nezisteným spôsobom, čím obžalovaní spôsobili poškodenú Československej obchodní banke a.s., pobočke zahraničnej banky v SR so sídlom 815 63 Bratislava, Michalská č. 18, IČO: 30 805 066 škodu vo výške 4.881.366,- SKK (162.031,67 EUR).

Za tieto skutky okresný súd uložil obžalovanému D. G. podľa § 222 ods. 5 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l), § 38 ods. 2, ods. 3, § 41 ods. 2 a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zároveň obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému - Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 01 Bratislava, IČO: 36 854 140 škodu vo výške 38.173,01 eur. Obžalovanému V. S. uložil podľa § 222 ods. 5 Trestného zákona, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 41 ods. 2 a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zároveň obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému - Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 01 Bratislava, IČO: 36 854 140 škodu vo výške 19.916,35 eur. Obžalovanému U. C. uložil podľa § 222 ods. 5 Trestného zákona, § 38 ods. 2, § 42 ods. 1 a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov. Podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona okresný súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd zároveň zrušil výrok o treste uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/46/2011 zo dňa 29.05.2019, právoplatným dňa 13.08.2019 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili svoj podklad. Podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona okresný súd tiež zrušil výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Trestného zákona v rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/38/2017 zo dňa 22.11.2018, právoplatného dňa 22.11.2018 ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratil podklad. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd zároveň obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému - Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 01 Bratislava, IČO: 36 854 140 škodu vo výške 4.979,09 eur.

O náhrade škody okresný súd ďalej rozhodol samostatným výrokom, ktorým podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného - Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 01 Bratislava, IČO: 36 854 140 so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 1573-1603.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaných, svedkov, splnomocnencov poškodených, prečítaním výpovedí z prípravného konania, oboznámením sa s obsahom pripojených spisov, oboznámením sa so znaleckým dokazovaním ako aj ďalšími dôkazmi. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd pokiaľ ide o obžalovaného D. G. vo vzťahu ku skutku v bode 1/ obžaloby za to, že vina obžalovaného bola preukázaná predovšetkým jeho vlastnou výpoveďou, výpoveďami svedkov a listinnými dôkazmi. Obžalovaný potvrdil, že dňa 09.06.2015 požiadal na pobočke OTP Banka Slovensko, a.s. o poskytnutie spotrebného úveru vo výške 50.000 Skk, pričom

okrem listín, ktorých obsah bol pravdivý predložil aj potvrdenie od zamestnávateľa spoločnosti LENZU SK, spol. s.r.o., u ktorého nikdy zamestnaný nebol. Skutočnosť, že potvrdenie od zamestnávateľa je falošné preukázala výpoveď svedkyne J. H. ako jedinej konateľky spoločnosti, ktorá potvrdila, že obžalovaný G. nikdy nebol zamestnancom spoločnosti, obžalovanému nikdy nepotvrďovala príjem a nevystavovala potvrdenie o príjme pre banku. Okresný súd uveril výpovedi obžalovaného z prípravného konania, kedy sa k spáchaniu skutku priznal, a to aj napriek tomu, že na hlavnom pojednávaní uviedol, že o spotrebiteľský úver požiadaval pre svojho kamaráta. Spáchanie skutku v bode 1/ potvrdzuje aj samotná Žiadosť o poskytnutie spotrebného úveru zo dňa 09.06.2005. Obžalovaný teda svojim konaním vylákal od spoločnosti OTP Banka Slovensko, a.s. úver vo výške 50.000 Skk, s tým, že banku uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok pre úver a spôsobil jej tak škodu vyššiu ako nepatrnú, čím spáchal trestný čin podvodu podľa § 250a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2005. Stupeň nebezpečnosti skutku bol vyšší ako nepatrný, obžalovaný poškodenej banke nevrátil ani časť spôsobenej škody, na jeho získanie sa pripravil falošným potvrdením o zamestnaní a príjme, pričom skutok spáchal zo zistenej pohŕdky. Pokiaľ ide o ustálenie viny u obžalovaného V. S. vo vzťahu ku skutku v bode 2/ obžaloby, obžalovaného zo spáchania skutku usvedčuje jeho výpoveď, výpoveď poškodenej S. D. ako aj ďalšie výpovede a listinné dôkazy. Obrana obžalovaného bola založená na tom, že oklamánym a poškodeným bol on, pretože on mal skutočný záujem o kúpu predmetného bytu od poškodenej D., na čo si od svedkyne C. požičal finančné prostriedky vo výške 1.500 000 Skk. Toto tvrdenie nebolo možné overiť vzhľadom na to, že svedkyňa medzičasom zomrela. Faktom však zostáva to, že obžalovanému bola skutočne uvedená suma poukázaná na osobný účet, avšak ešte v ten istý deň poukázal sumu 950.000 Skk na účet predajcu vozidiel zn. Mercedes Benz na požiadavku svedka G., a v ďalších dňoch vybral zo svojho účtu sumu 549.000 Skk. Obžalovaný S. oslovil prostredníctvom svedka G. advokáta JUDr. G. za účelom prípravy kúpnej zmluvy až 8 mesiacov po tom, ako si požičal peniaze na kúpu bytu. Z uvedeného okresný súd vyvodil, že suma od svedkyne C. bola určená na iný účel ako na účel kúpy bytu a pravdepodobne aj táto osoba bola obeťou podvodu obžalovaného S. a svedka G.. Nebolo pravdivým ani tvrdenie obžalovaného S. o tom, že predmetný byt mu mala ukázať sama poškodená, pretože pokiaľ by uvedené bolo pravdou, obžalovaný by pri podpise zmluvy zistil, že osoba, ktorá mu byt ukázala nie je tou osobou, ktorá sa pri podpise zmluvy dostavila na notársky úrad. Zmluvu o kúpe bytu podpísala svedkyňa R., vydávajúc sa za poškodenú. Svedkyňa R. konštantne vypovedala o účasti na žalovanom skutku tak, že ju na železničnej stanici v Trnave oslovil neznámy muž s ponukou zárobku 5.000 Skk za pár podpisov. Na tento účel neznámy muž zabezpečil fotografie svedkyne, ktoré boli použité pri vyhotovení falošného občianskeho preukazu poškodenej D., s ktorým sa svedkyňa dostavila na notársky úrad predstierajúc, že je poškodenou D.. Svedkyňa tiež uviedla, že na notársky úrad ju priviezol neznámy muž, ktorým mal byť svedok Q., ktorého opoznala pri rekognícii. Skutočnosť, že svedkyňa R. predložila na notárskom úrade falošný občiansky preukaz bola preukázaná fotokópiou občianskeho preukazu, ktorú vyhotovila svedkyňa C. ako pracovníčka notárskeho úradu. Svedkyňa R. tiež vypovedala, že v byte poškodenej nikdy nebola, pričom z výpovedí ďalších svedkov vyplynulo, že byt poškodenej nebol obývaný. Preto nemôže byť pravdivá výpoveď obžalovaného S., ktorý tvrdil, že byt mu ukázala poškodená D.. Okresný súd konštatoval, že skutočnosť, že v rozhodnom čase bola spôsobilosť na právne úkony svedkyne R. čiastočne obmedzená neznamená, že by mala byť jej výpoveď nedôveryhodná. Svedkyňa síce trpí ľahkou mentálnou retardáciou, avšak jej psychický stav v inkriminovanom čase bol kompenzovaný a stabilizovaný. Pri podvodnom konaní sa obžalovaný S. rozhodol zneužiť nepriaznivú situáciu poškodenej D., ktorá mala na predmetnom byte viaznuce dlhy, čo potvrdili výpovede viacerých svedkov. V tejto súvislosti okresný súd poukázal aj na výpoveď manželky obžalovaného S., ktorá nemala vedomosť o tom, že obžalovaný plánoval zakúpenie bytu pre vyriešenie rodinných záležitostí, o nadobudnutí bytu obžalovaným sa dozvedela až od orgánov činných v trestnom konaní. Pokiaľ ide o tvrdenia obžalovaného o tom, že v rozhodnom čase nebol vo finančnej núdzi, mal dostatočný príjem a nebol odkázaný na páchanie trestnej činnosti, podklady ním predložené nepreukazujú tieto tvrdenia. Obžalovaný žil v ubytovni, nemal vlastné bývanie. Okresný súd mal bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok tak ako je uvedené v obžalobe spáchal obžalovaný, ktorý konajúc v priamom úmysle na škodu poškodenej D. seba obohatil tým, že uviedol do omylu Správu katastra Trnava pri povoľovaní vkladu vlastníckeho práva k bytu poškodenej D., čím spôsobil poškodenej značnú škodu na majetku. Pokiaľ ide o námietku o porušení zásady kontradiktórnosti konania, okresný súd dodal, že táto zásada je dodržaná už vtedy, kedy v rámci tejto zásady bola daná aspoň jedna možnosť vypočuť svedka. Obhajoba opomenula na to, že o všetkých výsluchoch svedkov boli obhajcovia riadne upovedomení a mali možnosť výsluchov zúčastniť sa, klásť svedkom otázky, čo však nevyužili a na opätovné výsluchy sa nedostavili aj napriek upovedomeniu. Pokiaľ ide o skutok v bode 3/ obžaloby, obžalovaný G. sa k spáchaniu skutku priznal, pričom vierohodnosť jeho výpovede je potvrdená viacerými

svedeckými výpoveďami ako aj listinnými dôkazmi. Okresný súd mal za preukázané, že obžalovaný G. bol oslovený svedkom N., ktorého oslovil obžalovaný C. s tým, že potrebuje mladého chalana na kšeft. N. sa ním prišiel s ďalším mužom, spoločne išli na Zelený Kríček v Trnave k budove banky ČSOB, kde ich čakali ďalšie dve osoby. Popis týchto osôb plne korešponduje s výzorom obžalovaných S. a C. a svedka Q., ktorý mal v rozhodnom čase robiť šoféra obžalovanému S.. Výpoveď obžalovaného C. okresný súd vyhodnotil ako nevieryhodnú, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že úloha obžalovaného nebola ručiť za úver ale o úver požiadať a navyše, obžalovaný G. bol v tom čase nezamestnaný, nemal čím ručiť a potreboval si zarobiť. Uvedené potvrdzuje aj to, že obžalovaný G. od počiatku vedel, že bude žiadať o úver a tiež to, že od počiatku nebude spĺňať podmienky banky pre poskytnutie úveru. Obžalovaný G. bol tou osobou, ktorá komunikovala s bankou a oficiálne požiadala o úver. Obžalovaný C. bol aktívny v časti preukázania podmienok pre poskytnutie úveru, a to zaisteniu potvrdenia o príjme. Pokiaľ ide o výpoveď svedka N., jeho výpoveď považoval okresný súd za vierohodnú, aj napriek snahe obhajoby o diskreditáciu tohto svedka, tým, že to bol obžalovaný C., ktorý významnou mierou prispel k objasneniu trestnej činnosti, ktorú mal páchať svedok N.. Svedok N. vypovedal bez emócií, nič neprikrášľoval, jeho výpoveď bola vecná, bez zistenia motivácie uškodiť obžalovanému C.. Svedok N. mal byť majiteľom spoločnosti MARY EXPRESS, s.r.o., ktorého následná konateľka bola dohodnená obžalovanému C. ako tzv. biely kôň. Výpoveď obžalovaného korešpondovala s výpisom z Obchodného registra SR. Obžalovaný C. bol usvedčený aj svedkyňou D., ktorá popísala svoj kontakt s obžalovaným, keď pred bankou čakali na osobu pod menom „U.“, ktorého opis korešpondoval s obžalovaným C.. Za irelevantnú okresný súd považoval námietku obžalovaného C. o absencii jeho obhajcu pri rekognícii. Svedkyňa D. opoznala obžalovaného C. pri rekognícii, opísala tiež ako vložila peniaze prijaté od obžalovaného C. v banke. Svedkyňa tiež uviedla, ako v banke v Smoleniciach založila podnikateľský účet na spoločnosť MARY EXPRESS, s.r.o. a naň vložila finančné prostriedky, ktoré neskôr vyplatila obžalovanému G. ako mzdu, ktorou sa preukázal v banke. Opísala tiež, že muž, s ktorým bola zakladať účet a ktorý ju do banky odviezol uviedol, že je od U.. Výpoveď svedkyne D. navyše potvrdzujú listinné dôkazy - zmluvná dokumentácia VÚB Banky, a.s., výpovede zamestnankýň banky, preto výpoveď svedkyne D. považoval za vierohodnú. Zakladanie podnikateľského účtu svedkyňou D. v Smoleniciach potvrdil aj svedok G., to všetko na žiadosť obžalovaného S.. Tento svedok zároveň potvrdil, že svedkyňu priviezol do banky obžalovaný S. a svedok Q.. Svedkyňa pri rekognícii opakovane označila S. a Q. ako osoby prítomné pri zakladaní účtu v banke v Smoleniciach. V prípade svedka Y. okresný súd považoval za vierohodnú jeho výpoveď z prípravného konania, pretože korešponduje s výpoveďou obžalovaného G. a C. a je v súlade s ďalšími listinnými dôkazmi. Okresný súd mal bez akýchkoľvek pochybností preukázanú účasť obžalovaného C. na skutku v bode 3/ a to tak, že obžalovaný C. zabezpečil potvrdenie spoločnosti MARY EXPRESS, s.r.o. o priemernej mesačnej mzde obžalovaného G. ako aj výplatné pásky obžalovaného G.. Rovnako obžalovaný C. prostredníctvom svedkyne D. zabezpečil založenie podnikateľského účtu vo VÚB Banke, a.s., z ktorého bola poukázaná mzda obžalovanému G.. Vinu obžalovaného S. mal okresný súd preukázanú početnými dôkazmi. Podľa svedka G. vyplýva, že ho v roku 2006 oslovil obžalovaný S. s tým, že má klienta, ktorý by chcel kúpiť dom v H. H.. Výpoveď svedka S. bola pre súd nevieryhodná, pretože v žiadnej inej výpovedi sa svedok G. neobjavuje ako osoba, ktorá by mala záujem pre niekoho vybaviť úver. Nebola pravdivá výpoveď obžalovaného S. o tom, že G. mal vidieť len jedenkrát, pretože okrem vybavovania úveru mu mal odovzdávať potrebné doklady o príjme práve medzi G.. Obžalovaný S. nevedel vysvetliť pôvod sumy 30.000 Skk. Skutočnosť, že obžalovaný neriešil žiadnu kúpu domu ale sa aktívne podieľal na páchaní skutku v bode 3/ potvrdzuje výpoveď obžalovaného G., ktorý uviedol, že to bol obžalovaný S., ktorý pri podpise zmluvy s bankou obžalovanému G. predstavil svedka Y., ktorého úlohou bolo strážiť obžalovaného G. do doby vyplatenia sumy úveru, pričom obaja zhodne vypovedali o tom, čo sa dialo po podpise zmluvy, ktorý priebeh korešponduje s listinnými dôkazmi. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že na spáchaní skutku sa muselo podieľať viacero osôb, ktorými mali byť najmä svedkovia G. a G., ktorí boli aktívni pri zakladaní podnikateľského účtu spoločnosti MARY EXPRESS, a.s. a vyplatení a prevode finančných prostriedkov z úveru. Okresný súd dodal, že s najväčšou pravdepodobnosťou by sa stal obeťou podvodu aj svedok Y., ktorý mal v úmysle prediť nehnuteľnosť vo F.. Tento svedok však záložné zmluvy odmietol podpísať, preto boli zmluvy vrátené svedkovi G. od ktorého sa tieto zmluvy dostali k obžalovanému S., ktorý ich odovzdal G. a ten banke. Podpis svedka Y. na záložných zmluvách a na vklade do katastra nehnuteľností bok sfalšovaný osobou, ktorá sa za neho na notárskom úrade JUDr. Evy Karellovej vydávala. Rovnako bola sfalšovaná aj pečiatka správy katastra Zvolen. Záložnými zmluvami po ich vrátení disponovali len dve osoby, a to obžalovaný S. a G., pričom obaja museli vedieť, že svedok Y. zmluvy nepodpísal. Účasť obžalovaného S. dosvedčuje aj svedecká výpoveď svedkyne Q. (starej matky obžalovaného G.), ktorá uviedla, že v roku 2006 ju asi 10x telefonicky kontaktoval

obžalovaný S.. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd za preukázané, že skutok v bode 3/ spáchali spoločným konaním obžalovaní, keď vylákali od Československej obchodnej banky, a.s. úver tým, že ju uviedli do omylu v otázke splnenia podmienok na poskytnutie úveru a spôsobili jej tak škodu veľkého rozsahu. Pokiaľ ide o uloženie trestu, v prípade obžalovaného G. došlo k spáchaniu dvoch trestných činov, a to za účinnosti zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona účinného do 31.12.2006 a tiež za Trestného zákona účinného od 1.1.2006. V prechodných ustanoveniach Trestného zákona účinného od 1.1.2006 nie je riešená situácia, keď sa páchatel dopustil spáchania dvoch alebo viacerých samostatných skutkov s tým, že aspoň jeden bol spáchaný za účinnosti nového Trestného zákona. Oba zákony však zhodne upravujú podmienky uloženia jedného trestu za celú zbierajúcu sa trestnú činnosť, a to podľa ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný. Okresný súd uviedol, že pre obžalovaného G. nie je priaznivejšie právne kvalifikovať celú zbierajúcu sa trestnú činnosť podľa Trestného zákona účinného od 1.1.2006, preto mu súd ukladal trest podľa ustanovenia § 222 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona a to v rozmedzí trestnej sadzby 10 až 15 rokov. Okresný súd u obžalovaného vzhľadom na dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j) a písm. l) Trestného zákona. Keďže obžalovaný spáchal viac trestných činov, z ktorých jeden je obzvlášť závažným zločinom, okresný súd mu musel ukladať úhrnný trest odňatia slobody. Pri ukladaní súd prihliadol na to, že od spáchania skutkov uplynula dlhá doba (15 rokov v prípade skutku 1/ a 14 rokov v prípade skutku 3/), zohľadňujúc pri tom ustanovenie § 39 ods. 3 písm. c) Trestného zákona, a obžalovanému uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov. Zároveň obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnych stupňom stráženia, s poukazom na jeho predchádzajúceho život. V tomto prípade mal okresný súd za to, že na nápravu obžalovaného nie je potrebné zaradiť ho do ústavu so stredným ani maximálnym stupňom stráženia. V prípade obžalovaného S. bolo rovnako potrebné ukladať úhrnný trest podľa § 222 ods. 5 Trestného zákona. U obžalovaného bola zistená jedna poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona. Rovnako ako u obžalovaného G. súd zohľadnil dobu, ktorá uplynula od spáchania skutkov (v bode 2/ a 3/), a preto mu uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Pokiaľ ide o obžalovaného C., tento spáchal obzvlášť závažný zločin úverového podvodu podľa § 20 k § 222 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, pričom skutok bol v súbehu s trestnými činmi, pre ktoré bol obžalovaný C. odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 30T/46/2011 zo dňa 29.05.2019 a rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/38/2017 zo dňa 22.11.2008. U tohto obžalovaného nebola zistená žiadna poľahčujúca ani priťažujúca okolnosť. Rovnako aj u tohto obžalovaného okresný súd prihliadol na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku, preto mu uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň okresný súd zrušil výroky o trestoch vyššie citovaných rozhodnutí. Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, okresný súd v prípade skutkov v bode 1/ a 2/ o náhrade škody nerozhodoval, nakoľko poškodení si v tomto prípade nárok na náhradu škody neuplatnili. V prípade skutku v bode 3/ okresný súd zaviazal obžalovaných na náhradu škody v rozsahu, v akom mali neoprávnený prospech v poskytnutého úveru poškodenej spoločnosti Československej obchodnej banke, a.s.. So zvyškom náhrady škody okresný súd odkázal poškodenú spoločnosť Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, Bratislava, IČO: 36 854 140.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní zahlásili odvolanie obžalovaní U. C. a V. S., ktoré odôvodnili písomne prostredníctvom obhajcov na č.l. 1624 a č.l. 1563. Obžalovaný D. G. podal odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu, ktoré písomne odôvodnil na č.l. 1614.

Obžalovaný G. podal odvolanie voči všetkým výrokom napadnutého rozsudku. Primárne namieta nesprávne právne posúdenie skutku, čo odôvodnil nesprávne ustálenou výškou spôsobenej škody. Poukázal na to, že všeobecné súdy vychádzajú pri kvantifikácii škody výlučne z výšky skutočnej škody, t.j. z čiastky zodpovedajúcej prospechu páchatela. Vyčíslenie škody, od ktorého závisí správna právna kvalifikácia závažnosti trestného činu nemôže byť výsledkom svojvôle poškodeného. V prejednávanej veci je nesporné, že skutočná škoda, ktorú obžalovaní ako spolupáchatelia spôsobili poškodenej bola vo výške 1.900 000 Skk (63.068,44 eur). Jedná sa o sumu istiny, pozostávajúcu zo sumy poskytnutého úveru s fixáciou úrokovej sadzby na jeden rok s tým, že úroková sadzba bude vo výške 7,71 % p.a. Poškodená si však vyčísliła škodu vo výške 5.112.366 Skk, túto sumu si určila sama prostredníctvom svojvoľne zvolených úrokov uplatnených až do roku 2035, t.j. v sume viac ako dvojnásobku skutočne spôsobenej škody. Je otázne, či tento rozdiel môže predstavovať reálnu likviditu danej banky, a či môže predstavovať skutočnú škodu a to ujamu na zisku, na ktorú by poškodený inak vzhľadom na okolnosti a svoje pomery mal nárok alebo ktorý by mohol dôvodne očakávať. Má za to, že uplatnenie svojvoľných

úrokov na niekoľko rokov dopredu zo strany poškodeného nie je možné akceptovať ako reálne vyčíslenie ušlého zisku s trestnoprávnymi následkami. Navyše, do budúca nie je možné vylúčiť ani uplatňovanie záporných úrokov, ktoré by výšku ušlého zisku poškodenej naopak znížilo. Za sporné považuje aj počítanie úrokov vo vzťahu k času vyhlásenia skutkového stavu. Škoda vyčíslená poškodenu je svojvoľná a nedôvodná. Je neprijateľné, aby súd bez ďalšieho preskúmania prevzal vyčíslenie škody, ktoré jednostranne predložil poškodený a takto prevzatý údaj, ktorý má kľúčový význam pre správnu právnu kvalifikáciu závažnosti konania uplatňoval ako základ svojho rozhodnutia. Úlohou súdu bolo ustanoviť znalca, ktorý by skutočný ušlý zisk ustálil. Okresný súd sa s uplatnenou výškou škody nijako nezaoberal, pričom nevysvetlil ani to, prečo z celkovej škody 5.112.366 Skk, ktorú si poškodená uplatnila prihliadol vo výroku o vine len na sumu 4.881.366 Skk. Ďalej poukazuje na to, že okresný súd sa vôbec nezaoberal otázkou či poškodená vynaložila dostatočné úsilie na preskúmanie pravdivosti a pravosti tvrdení a dokladov, ktoré obžalovaný G. predložil pri žiadosti o úver. Poukazuje na to, že pri vybavovaní úveru sa vyskytol problém spočívajúci v tom, že mzda obžalovaného G. bola na jeho účet poukázaná v hotovosti na čo ju upozornila pracovníčka z ústredia banky. Aj napriek uvedenému pracovníčka banky tento problém preverila len telefonickým dopytom na číslo, ktoré ako kontaktné uviedol obžalovaný G.. Poškodená si osobu obžalovaného nepreverila v úverovom registri, pričom ak by tak urobila, zistila by, že obžalovaný nesplatil ani jednu splátku úveru, ktorý mu poskytla OTP Banka. Poškodená si nielenže nepreverila bonitu klienta, ale nevyužila mechanizmus, ktorého cieľom je zachytiť podvodné konanie. Pokiaľ ide o uloženie trestu, je zarážajúce, že obžalovaný G., ktorý mal de facto postavenie spolupracujúceho obvineného dostal rovnaký trest ako dvaja spoluobžalovaní. Poukazuje tiež na rozpor s princípom spravodlivého trestania, keď okresný súd zaviazal obžalovaného G. na náhradu škody vo výške 38.173,01 eur (najvyššiu časť) aj napriek tomu, že na spáchaní skutku mal najmenší podiel. Uložená povinnosť náhrady škody je navyše v rozpore s výrokom o vine, kde okresný súd konštatuje, že obžalovaný mal z celkovej sumy poskytnutého úveru prospech v sume 400.000 eur, a napriek uvedenému ho zaviazal na náhradu škody v podstatne vyššom rozsahu, a to v sume 38.173,01 eur. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a obžalovanému uložil podmienený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov a zaviazal ho na náhradu škody poškodenej vo výške 1.493,70 eur.

Obžalovaný S. v odvolaní podaného prostredníctvom svojho obhajcu zotrváva na všetkých svojich predchádzajúcich vyjadreniach a výpovediach. Poukazuje na porušenie práva na obhajobu, kedy malo byť v prípravnom konaní realizované vylúčenie bez prítomnosti obhajcov, a takéto výpovede súd použil ako dôkaz. Okresný súd v rozpore s vykonanými dôkazmi uznal obžalovaného S. vinným v dvoch skutkoch obžaloby. Účasť obžalovaného S. na trestnej činnosti nebola nijako preukázaná, v súvislosti s čím poukazuje aj na skutočnosť, že svedok C. Q. bol Okresným súdom Bratislava I. oslobodený spod obžaloby, a teda Okresný súd Bratislava I. dospel k opačnému skutkovému záveru ako Okresný súd Trnava v prípade obžalovaného S.. Je pravdou, že obžalovaný S. mal v úmysle kúpiť pre seba aj svoju rodinu byt a na tento účel si zabezpečil finančné prostriedky. Mal záujem kúpiť byt č. XX na ul. R. v U., preto za týmto účelom zabezpečil aj všetky potrebné doklady a uskutočnil zákonom vyžadované úkony na prevod vlastníckeho práva. Nie je pravda, že by pre svedkyňu G. R. zabezpečil falošný občiansky preukaz na meno poškodenej S. D. a túto pri podpise zmluvy naviedol, aby vystupovala ako S. D.. Rovnako nie je pravda, že by svedok C. Q. naviedol G. R. na takéto konanie. Poukazuje tiež na to, že svedkyňa G. R. svoje výpovede v prípravnom konaní realizovala v čase, kedy bola pod vplyvom liekov, ktoré mohli mať značný vplyv na jej dôveryhodnosť. Popiera tiež, že by uskutočnil akúkoľvek dohodu so svedkom Q., ktorej cieľom mal byť neoprávnený prevod. V dobe, kedy malo dôjsť k spáchaní skutku a tiež po ňom obžalovaný viedol riadny život. Práve naopak, poškodeným bol on, pretože sa nechal uviesť do omylu. Podľa obžalovaného je zarážajúce, že osoby, ktoré mali finančný prospech alebo účasť ktorých bola preukázaná pri zakladaní účtu spoločnosti MARY EXPRESS, s.r.o. v konaní vystupovali len ako svedkovia. Pokiaľ ide o odôvodnenie rozsudku, toto považuje za vágne, nepresvedčivé a založené na nepodložených domnienkach. Okresný súd tiež nezohľadnil skutočnosť, že od spáchania skutku uplynula značná doba, preto svedkovia, ktorí vo veci vypovedali si nemuseli celkom jasne spomínať na podrobné okolnosti. Poukázal tiež na neprimerane dlhú dobu trestného stíhania, ktorú nespôsobil obžalovaný S. a preto bol okresný súd túto skutočnosť povinný vyhodnotiť v prospech obžalovaného. Navrhol, aby odvolací súd vo veci rozhodol sám tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Obžalovaný C. v odvolaní podanom prostredníctvom svojho advokáta poukazuje na absenciu zákonných znakov skutkovej podstaty žalovaného trestného činu, najmä zavinenia. Pravdou je len to, že poznal obžalovaného G. od roku 2006, kedy ho zoznámil so svedkom G.. Svedok G. ho požiadal o

sprostredkovanie ručiteľa pri kúpe nehnuteľnosti. To bol dôvod, prečo obžalovaný oslovil svedka N., na čo prišli pre obžalovaného G., ktorého odviezli na Zelený Kričok do Trnavy do baru, kde sa stretol so G.. Na ich dohode obžalovaný C. neprofitoval, nie je pravdou ani to, že dostal od G. a G. peniaze. Poprel, že by bol s obžalovanými S. a G. v banke, tiež to, že by niekoho do ČSOB banky, a.s. doviezol. Nie je pravdivé ani tvrdenie obžalovaného G. o tom, že obžalovaného C. videl dvakrát, pretože v ďalšej časti svojej výpovede už nevedel potvrdiť, či sa obžalovaný C. skutočne podieľal na trestnej činnosti. Za pravdivú výpoveď považuje výpoveď obžalovaného S. o tom, že žiadne peniaze neprevzal. Ani svedok G. na hlavnom pojednávaní neuviedol, že by sa obžalovaný C. podieľal na spáchaní trestnej činnosti. Rovnako vypovedal aj svedok Y., ktorý potvrdil, že ho obžalovaný nežiadal o peniaze. V prípravnom konaní síce svedok Y. uviedol, že mal obžalovanému odovzdať sumu 200.000 Skk, avšak tým sa len snažil zmierniť svoju vlastnú trestnú činnosť. Navyše, svedok Y. dodatočne uviedol, že v prípravnom konaní vypovedal čokoľvek, veci si vymýšľal, užíval omamné látky. Poukazuje na správu Prezídia PZ, podľa ktorej obžalovaný C. spolupracoval s políciou na objasnení závažnej trestnej činnosti svedka N., ktorá sa napokon ukázala ako pravdivá, na základe čoho bol svedok N. odsúdený za obzvlášť závažný zločin vraždy. Práve preto je nutné výpoveď svedka N. považovať za predpojatú. Pokiaľ ide o svedkyňu I. D., táto na hlavnom pojednávaní zmenila svoju výpoveď z prípravného konania s tým, že v prípravnom konaní nevypovedala pravdu, lebo sa bála a osoba menom G. spolu s ďalšími na ňu vyvíjali nátlak. Priznala tiež, že v uvedenom čase bola drogovo závislá. Poprela tiež, že by osoba, s ktorou sa viezla vo vozidle bola obžalovaný C.. Poukazuje tiež na orgány činné v trestnom konaní, ktoré podľa jeho názoru robili všetko preto, aby vyvinili svedka G., pretože ten mal byť údajne v dobrom vzťahu s vyšetrovateľom. Pokiaľ ide o skutok v bode 3/, v tejto časti sa na spáchaní trestnej činnosti významným spôsobom podieľal práve svedok G. (obhliadka nehnuteľnosti, vybavovanie zmlúv, stretnutí, znaleckého posudku). Spochybňuje vierohodnosť výpovede obžalovaného G.. V konaní absentuje akýkoľvek dôkaz o tom, že obžalovanému boli poskytnuté finančné prostriedky ako aj dôkaz o existencii dohody ako má byť obžalovaný vyplatený. Súd nesprávne vyhodnotil výpoveď svedka N., ktorého snahou bolo zdiskreditovať obžalovaného C.. V ďalšom poukazuje na dĺžku trestného konania, keď od spáchania skutku malo uplynúť 15 rokov. Obtiažnosť veci nebola vzhľadom na dĺžku konania adekvátna, dĺžku konania nespôsobil obžalovaný. Samotná dĺžka konania odôvodňuje uplatňuje mimoriadne zníženie trestu. Poukazuje tiež na to, že v roku 2011 uzatvoril manželstvo, má dve maloleté deti o ktoré sa stará, vedie riadny život, je riadne zamestnaný a popri tom si brigádnicke privyrába. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne vo veci sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

K odvolaniam sa vyjadrila obhajkyňa odsúdeného G., ktorá plne súhlasila s argumentáciou v odvolaní obžalovaného S.. Okresný súd v dostatočnej miere neprihliadol na to, že pri právnej kvalifikácii trestného činu je potrebné starostlivo analyzovať všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, a to obzvlášť zavinenie. Pri každej učinenej výpovedi je potrebné prihliadnuť na proces vnímania udalostí, schopnosť ich reprodukovať ako aj na okolnosti možnej predpojatosti, najmä v prípade, kedy sa výpovede obžalovaných z prípravného konania v tomto prípade líšili od výpovedí na hlavnom pojednávaní. V konaní neboli odstraňované rozpory vo výpovediach tak, aby bolo možné spravodlivo vyhodnotiť skutkový stav.

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie dňa 05.04.2022, ktoré bolo odročené na 12.04.2022, na ktorom odvolací súd vyhlásil rozsudok vo veci samej. Verejné zasadnutia vykonal za prítomnosti zástupkyne Krajskej prokuratúry v Trnave, obhajcov obžalovaných ako aj náhradného obhajcu. Verejného zasadnutia sa nezúčastnili obžalovaní ani splnomocnenec poškodeného, na čo senát odvolacieho súdu vyhlásil uznesenie, ktorým rozhodol, že verejné zasadnutie vykoná v ich neprítomnosti, keď na takéto postup boli splnené podmienky. Odvolací súd na verejnom zasadnutí oboznámil prítomných s napadnutým rozsudkom, odvolaniami obžalovaných, odpismi z registra trestov na obžalovaných, ako aj podstatným obsahom spisu. Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave poukázala na správnosť a zákonnosť napadnutého rozsudku vo vzťahu ku všetkým výrokom. Skutkový stav bol dostatočne zistený, správne právne posúdený. Odvolania obžalovaných považuje za nedôvodné, navrhla odvolania podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuť ako nedôvodné. Obhajca obžalovaného D. G. poukázal na to, že od spáchania skutku uplynulo viac ako 16 rokov, pričom trestné stíhanie je vedené viac ako 15 rokov. Počas tejto doby sa obžalovaný nedopustil žiadneho protiprávneho konania. Dĺžku trestného konania označil za neprimerane dlhú, dĺžka nebola spôsobená zložitou vecou ani obštrukčným správaním sa obžalovaného. Poukázal aj na nesprávnu právnu kvalifikáciu skutku, ktorý mal byť kvalifikovaný podľa ods. 4 a ods. 5. Navrhol uložiť obžalovanému

trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom. Obhajca obžalovaného V. S. sa pridržiaval písomných dôvodov podaného odvolania. Poukázal na to, že obžalovaného nebolo možné bez rozumných pochybností uznať vinným, obžalovaný viedol riadny život, nebol odkázaný na obstarávanie si živobytia páchaním trestnej činnosti. Navrhol obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Obhajca obžalovaného U. C. sa rovnako pridržiaval písomných dôvodov odvolania, poukazuje na dĺžku konania. Navrhol uloženie nepodmieneného trestu s podmieneným odkladom. Obžalovaný D. G. uznal svoju vinu, uviedol, že na podvod bol nahovorený, nemal vedomosť o tom, že ide o podvod. Obžalovaný V. S. vyhlásil, že sa cíti byť nevinný, celý život poctivo pracuje.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezametne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd konštatuje, že okresný súd v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci vo vzťahu k výroku o vine ako aj výroku o treste vykonal všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii, a to pri uplatnení všetkých základných zásad, ktoré trestný proces upravujú. Pokiaľ však ide o uložený trest, odvolací súd zistil pochybenie, na ktoré musel prihliadnuť v dôsledku čoho bolo potrebné napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušiť a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, keď odvolací súd nevstupoval do modifikácie skutkového stavu.

Podľa § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj keď uložený trest neprímeraný.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Pokiaľ ide o skutok v bode 1/ obžaloby, ktorého páchatelom mal byť obžalovaný D. G., v tomto prípade je potrebné vychádzať primárne z jeho výpovede z prípravného konania, kedy sa ku spáchaniu (nielen) skutku v bode 1/ v celom rozsahu priznal a opísal okolnosti ako ku skutku malo dôjsť, ktoré boli podporené ďalšími dôkazmi. Výpoveď obžalovaného z hlavného pojednávania, na ktorom tvrdil, že svoj občiansky preukaz požičal kamarátovi, pričom on sám sa dostavil už len k podpisu samotnej zmluvy odvolací súd hodnotí ako účelovú. Ako prvé je potrebné uviesť, že pred takouto výpoveďou obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku o tom, že skutok spáchal tak, ako je uvedené v skutkovej vete obžaloby, avšak okresný súd jeho vyhlásenie neprijal. Až po tomto neprijatí vyhlásenia obžalovaný účelovo zmenil výpoveď, zrejme v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti, event. privodiť si priaznivejšie postavenie v trestnom konaní.

Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že obžalovaný G. sa dňa 09.06.2005 skutočne sám dostavil do pobočky OTP banky, a.s., kde požiadal o poskytnutie spotrebného úveru vo výške 50.000 Skk, neprišiel na podpis už vopred schválenej žiadosti ako tvrdil na hlavnom pojednávaní. Ku žiadosti o úver predložil nielen občiansky preukaz, ale aj svoj rodný list, preukaz poisťovne a vodičský preukaz. Súčasťou predložených listín bolo aj nepravdivé a sfaľované potvrdenie o príjme obžalovaného vystavené spoločnosťou LENZU SK, Trnava, s.r.o., v ktorej obžalovaný nikdy nebol zamestnaný. Svedkyňa J. H. ako štatutárny orgán spoločnosti LENZU SK, Trnava, s.r.o. vypovedala, že obžalovaný nikdy nebol zamestnancom spoločnosti, takejto osobe nikdy nevydala potvrdenie o príjme ani žiadne iné potvrdenie pre banku. Uvedené potvrdil aj sám obžalovaný. Predložením falošného potvrdenia o príjme obžalovaný poškodenú OTP Banku, a.s. uviedol do omylu v otázke splnenia podmienok poskytnutia spotrebného úveru, pričom tento omyl spočíval v podstatných skutočnostiach. Bez potvrdenia o príjme by obžalovaný G. totižto spotrebný úver nedostal, a tým by nedošlo k úmyselnému neoprávnenému obohateniu seba a spôsobeniu majetkovej ujmy na právach poškodenej spoločnosti. Už v čase podania žiadosti o úver mal obžalovaný vedomosť o tom, že poškodenú ako banku uvádza do omylu v otázke

svojho zamestnania a príjmu, čím bolo dané jeho úmyselné zavinenie podvodne vylákať finančné prostriedky titulom spotrebného úveru. Z poskytnutých finančných prostriedkov nezaplatil ani jednu splátku, k čiastočnému vymoženiu došlo až v rámci uplatnenia nároku v civilnom konaní (po vydaní platobného rozkazu). Takýmto konaním obžalovaný G. v prípade skutku v bode 1/ naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu úverového podvodu podľa § 250a ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2015.

Pokiaľ ide o skutok v bode 2/ obžaloby, ktorého hlavným páchatelom mal byť obžalovaný S., rovnako aj v tomto bode obžaloby bolo nad akéhokoľvek pochybnosti preukázané konanie obžalovaného S., ktorý podvodným konaním dosiahol neoprávnený prevod vlastníckeho práva k bytu poškodenej S. D. bez jej vedomia a súhlasu. Obžalovaný mal vedomosť o tom, že poškodenej S. D. bola v nepriaznivej finančnej situácii, na jej byte viazali dlhy voči spoločenstvu vlastníkov bytov a nebytových priestorov, čo chcel zneužiť vo svoj prospech. Obžalovaný si ešte pred podpísaním zmlúv o prevode vlastníckeho práva zabezpečil tieto zmluvy, pričom za pomoci doposiaľ nestotožnenej osoby náhodne oslovil svedkyňu G. R. s príslubom zárobku 5.000 Skk za to, že sa bude vydávať za skutočnú vlastníčku predmetného bytu a za ňu zmluvy na Notárskom úrade JUDr. Opatovského podpíše. V čase overovania podpisov a samotného uzatvorenia zmluvy obžalovaný jednoznačne vedel, že podpisujúca osoba - G. R. nie je skutočnou vlastníčkou nehnuteľnosti. Svedkyňa vystupovala pod menom poškodenej S. D., na notárskom úrade sa preukázala falošným preukazom totožnosti, ktorý zabezpečila doposiaľ nestotožnená osoba. Na ustálení viny nemení nič to, že falošný preukaz totožnosti bol vyhotovený v súčinnosti tretej osoby a tento zjavne nevyhotovil obžalovaný, pretože obžalovaný vedomosť o totožnosti svedkyne mal. Vedomosť o skutočnej totožnosti svedkyne R. musel mať obžalovaný aj s poukazom na jeho vlastné tvrdenia na hlavnom pojednávaní, kedy na jednej strane uviedol, že byt mu sprístupnila a ukázala sama vlastníčka bytu - poškodenej S. D. (a teda iná osoba ako osoba, ktorá sa dostavila na notársky úrad za účelom podpisu zmluvy a overenia pravosti podpisu) pričom na notársky úrad sa dostavila iná osoba, a to svedkyňa G. R., predstierajúc totožnosť poškodenej, čo obžalovaný nenamietal.

V skutočnosti si obžalovaný S. s doposiaľ nestotožnenými osobami vytypovali byt poškodenej S. D., ktorý si označili nálepkou so šípkou na poslednom schode pred bytom poškodenej, pretože poškodenej v období najmenej 4 rokov pred skutkom nemala svoj byt na dverách riadne označený. Svedkovia (susedia) poškodenej vypovedali, že na dvere poškodenej chodili pravidelne klopať neznáme osoby, pričom poškodenej dvere neotvárala, nekomunikovala, v okolí bytu a spoločných priestorov ju nebolo vídať, žila uzavrene. Poškodenej poprela, že by obžalovanému S. niekedy sprístupnila byt za účelom obhliadky, rovnako vypovedala aj svedkyňa R., ktorá uviedla, že v predmetnom byte nikdy nebola, nevie kde sa nachádza, v notárskom úrade podpisovala listiny, ktorých obsah nepoznala a urobila len to, o čo ju požiadala doposiaľ nestotožnená osoba. Obžalovaný tak preukázateľne zavádzal, keď uviedol, že v predmetnom byte bol na obhliadke. Počas rekognície svedkyňa R. jednoznačne opoznala osobu obžalovaného S. ako tú osobu, s ktorou sa mala stretnúť na notárskom úrade, a ktorá jej za podpisy zaplatila sumu 5.000 Skk. Tá istá osoba (obžalovaný S.) jej po podpise zmlúv na notárskom úrade vzal falošný občiansky preukaz, čo len nasvedčuje úmyselnému podvodnému konaniu.

Odvolací súd neuveril výpovediam svedkov, ktorí sa vyjadrili tak, že v rozhodnom období mal obžalovaný S. záujem o kúpu bytu, ktorá skutočnosť mala nasvedčovať tomu, že bol poškodenej D. a svedkyňou R. uvedený do omylu. Jednak pokiaľ by svedkyňa R. nebola oslovená neznámou osobou na vlakovej stanici s ponukou zarobiť si čiastku 5.000 Skk za „pár podpisov“, pričom počas prvého stretnutia sa s touto osobou išla odfotografovať do OD Jednota v Trnave (za účelom vyhotovenia falošného preukazu totožnosti), nemala by ani vedomosť o obžalovanom a o skutku vôbec. Tiež poškodenej D. nemala žiadnu motiváciu spáchať akýkoľvek podvod na osobe, ktorú doposiaľ nikdy nevidela (majúc na mysli obžalovaného S.). Táto obhajoba obžalovaného rovnako ako všetky jeho tvrdenia nedávajú logiku, nie je zrejmé, čo by poškodenej so svedkyňou získali a ako by sa mal údajný podvod na obžalovanom S. realizovať, keď v konečnom dôsledku bol ako nový vlastníč nehnuteľnosti v príslušnom katastri nehnuteľností evidovaný práve on.

Obžalovaný S. nebol nikým uvedený do omylu, konal premyslene a cielene, s úmyslom dosiahnutia neoprávneného prevodu vlastníckeho práva k bytu poškodenej D.. Z vykonaného dokazovania vyplynulo viacero skutočností potvrdzujúcich sklony obžalovaného k podvodnému konaniu, keď už pri samotnom vyhotovení kúpno-predajnej zmluvy svedkom JUDr. G. ako advokátom tomuto úmyselne uviedol nepravdivé údaje v otázke rodinného statusu, keď zamlčal skutočnosť, že je ženatý, čím by byť de

facto musel nadobudnúť do bezpodielového spoluvlastníctva so svojou manželkou, svedkyňou Z. S.. Manželka obžalovaného však nielenže nemala vedomosť o pôvode finančných prostriedkov, ktoré mal obžalovaný uschované na ubytovni (prostriedky od p. Z. C., ktoré od nej zrejme rovnako podvodným spôsobom vylákal) ale nemala vedomosť ani o zámere kúpiť byt, či akýchkoľvek krokoch smerujúcich ku kúpe akejkoľvek nehnuteľnosti a v konečnom dôsledku o tom, že obžalovaný skutočne nadobudol do osobného vlastníctva byt poškodenej D..

To, či bol obžalovaný v dobrej finančnej situácii nijako nebráni tomu, že by sa skutku v bode 2/ obžaloby nemohol dopustiť. K uvedenému odvolací súd len v stručnosti poukazuje na to, že obžalovaný spolu so svojou rodinou žil na ubytovni, v inkriminovanom čase bol nielen zamestnaný, ale v určitom období poberal dávky v núdzi. Počas stretnutia s Z. C. (od ktorej vylákal sumu 1.500 000 Skk) sa sťažoval na svoju nepriaznivú rodinnú situáciu, čím u nej zrejme chcel vzbudiť dojem potreby finančnej pomoci. Pokiaľ ide o sumu 1.500 000 Skk, ktorú od Z. C. utŕžil titulom pôžičky, aj v tomto ohľade sa možno domnievať, že obeťou podvodného konania by sa stala aj táto osoba. Obžalovaný S. po tom, ako sa s C. a svedkom G. stretli zrejme využil informáciu svedkyne o tom, že disponuje finančnými prostriedkami z predaja svojho bytu, ktoré aj s poukazom na vek tejto osoby (v čase skutku mala takmer 80 rokov) od nej vylákal titulom pôžičky. Spočiatku sa obžalovaný vyjadroval o pôžičke so splatnosťou 10 rokov, následne už tvrdil, že žiadnu zmluvu s p. C. nepodpísal, o pôžičku nešlo a ona od neho peniaze nežiadala späť, čo len opäť nasvedčuje tendencii obžalovaného S. nevypovedať pravdu. Nemožno sa stotožniť ani s tým, že vylákaná suma mala byť určená na kúpu predmetného bytu, pretože v podstate bezprostredne po tom, ako mu táto osoba poukázala finančné prostriedky na účet (zriadený len na tento účel v rovnaký deň) už sumu 950.000 Skk poukázala spoločnosti Motor Car Bratislava, s.r.o., na kúpu vozidla Mercedes, a to na požiadanie svedka G. a ostatnú finančnú hotovosť ukrýval na ubytovni, kde spolu s rodinou žil. Aj v tomto rozsahu tak bola výpoveď obžalovaného S. nepravdivá.

Pokiaľ ide o spochybňovanie výpovede svedkyne R., poukazujúc na obmedzenie spôsobilosti na právne úkony a jej zdravotný stav, ani toto tvrdenie neobstojí. Zo Znaleckého posudku č. 32/07 a č. 37/07 zo dňa 30.06.2008 vyplýva, že svedkyňa síce trpí ľahkou mentálnou retardáciou, tento stav je nemenný. Svedkyňa bola čiastočne obmedzená v spôsobilosti na právne úkony v rozsahu preberania invalidného dôchodku a vystupovania pred štátnymi orgánmi. Zo znaleckého posudku však vyplýva aj to, že zdravotný stav svedkyne v inkriminovanom čase bol stabilizovaný, svedkyňa má dobrú schopnosť zapamätať si a reprodukovať prežité udalosti, ktorých sa zúčastnila. Jej výpovede sú obsahovo zhodné a formálne, ucelené, u svedkyne neboli zistené prítomné znaky konfabulácie. Samotná osobnostná porucha a čiastočné obmedzenie spôsobilosti na právne úkony nemôžu diskvalifikovať výpoveď svedkyne ako vierohodného dôkazu. Navyše, obsah jej výpovede korešponduje s celým radom ďalších dôkazov a výpovedí svedkov, navyše, svedkyňa dovedty obžalovaného nepoznala, bola oslovená náhodne cudzou osobou, z čoho je nutné usúdiť, že nemala žiadnu motiváciu nevypovedať pravdu.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku obžalovaného, keď poukazuje na nesprávne vyhodnotenie dokazovania okresným súdom, čo odôvodňuje oslobodením spod obžaloby svedka C. Q. Okresným súdom Bratislava I, túto odvolací súd vyhodnotil rovnako za nedôvodnú. V prípade obžalovaného C. Q. zrejme dôkazná situácia nepostačovala na vyslovení záveru o vine, hoci bol viacerými svedkami označovaný za osobu, ktorá sa na páchaní trestnej činnosti skutočne podieľala. To však nemá nijaký vplyv na toto konanie, v ktorom orgány činné v trestnom konaní zabezpečili dostatok dôkazov na to, aby súd mohol bezpečne vysloviť záver o vine obžalovaného S. zo skutku v bode 2/ obžaloby, a tým urobiť spravodlivosti zadosť.

Pokiaľ ide o skutok v bode 3/ obžaloby, na konaní sa podieľali všetci traja obžalovaní, pričom každý z nich v inom štádiu a inou mierou účasti. Všetci traja obžalovaní zhodne uvádzali okolnosti spáchania skutku, pričom len obžalovaný S. a C. popierali vedomosť o podvodnom konaní a o ich priamej účasti na skutkoch.

Pokiaľ ide o obžalovaného G., tento sa aj pokiaľ ide o skutok v bode 3/ priznal k jeho spáchaniu, opísal ako došlo k dohode o tom, že obžalovaný požiada o úver, počas ktorého opäť vedome uviedol poškodenú spoločnosť ČSOB banku, a.s. do omylu v otázke splnenie podmienok poskytnutia úveru tým, že poškodenej predložil potvrdenie o príjme spoločnosti MARY EXPRESS, s.r.o.. Na zvýšenie pravdepodobnosti poskytnutia úveru obžalovaný G. predložil poškodenej banke Zmluvu o záložnom práve na nehnuteľnosť svedka Y. a tiež návrh na povolenie vkladu do katastra nehnuteľnosti, pričom na oboch listinách boli sfaľšované nielen podpisy skutočného vlastníka nehnuteľnosti - svedka Y., ale

aj podpisy pracovníkov katastrálneho úradu a úradné pečiatky. Obžalovaný G. opísal priebeh skutku od prvotného stretnutia s obžalovaným S. a C. na Zelenom kričku v Trnave, kde dohadovali všetky podstatné okolnosti skutku, až po výber finančných prostriedkov a prevod na pokyn obžalovaného S.. Výpoveď obžalovaného G. bola podporená celým radom dôkazov (výpoveď svedka G., Y., D., a ďalších), vytvárala ucelený pohľad na priebeh a okolnosti spáchania skutku, okresný súd postupoval správne, keď výpovedi svedka uveril.

Obžalovaný G. namietal právnu kvalifikáciu skutku, ktorá spočívala v nesprávnom ustálení spôsobenej škody poškodenej spoločnosti ČSOB banka, a.s.. K uvedenému odvolací súd uvádza, že Trestný zákon chápe škodu okrem iného tiež ako ujmu, ktorá nastala (prejavuje sa) v majetkovej sfére poškodeného, a to v zmenšení jeho majetku alebo v ušlom zisku (§ 124 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona). Vo všeobecnosti sa majetková škoda delí na skutočnú škodu a na ušlý zisk. Skutočnú majetkovú škodu možno definovať ako ujmu objektívne vyjadriteľnú peniazmi, ktorá predstavuje reálne zmenšenie hodnoty majetku poškodeného. Môže spočívať v škode na veci, kedy sa prejavuje zmenšením majetkovej hodnoty v porovnaní so stavom pred vznikom škody a zároveň predstavuje výšku finančných prostriedkov, ktoré je potrebné vynaložiť na dosiahnutie pôvodného stavu. Ušlý zisk je rovnako majetkovou škodou vyjadriteľnou v peniazoch, ktorý však nepredstavuje úbytok z majetku poškodeného, ale predstavuje sumu o ktorú sa za bežného chodu okolností mal majetok poškodeného zväčšiť, avšak v dôsledku škodnej udalosti sa tak nestalo. V prípade majetkovej škody sa tak pri určovaní škody vychádza zo všeobecnej sumy o ktorú sa majetok poškodeného zmenšil alebo o ktorú sa majetok poškodeného nezväčšil v dôsledku škodnej udalosti (t.j. skutočná škoda, úroky za poskytnutie úveru, úroky z omeškania, poplatky ...).

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že sa nemožno stotožniť s tým, že škodou v tomto prípade bolo nutné rozumieť iba sumu poskytnutých finančných prostriedkov z úveru, t.j. sumu 1.900.000 Skk. Obžalovaný G. podpisom zmluvy prijal všetky zmluvné podmienky vrátane dohodnutých úrokov a poplatkov, ktoré predstavovali zisk poškodenej banky ČSOB banka, a.s., na ktorý by mala nárok v prípade dodržania zmluvných podmienok a riadneho splácania úveru obžalovaným G.. Po podpise zmluvy sa banka spoliehala na dodržanie zmluvných podmienok obžalovaným, očakávala odmenu a zisk za poskytnutie úveru, o ktorý sa mal majetok poškodenej zväčšiť. K zväčšeniu majetku však nedošlo, a to pre porušenie zmluvných podmienok obžalovaným G., a teda poškodená spoločnosť stratila zisk, na ktorý mala riadny nárok, t.j. ušlý zisk. Poškodená si v konaní uplatnila nárok na náhradu škody vo výške celkom 5.112.358,72 Skk (v podrobnostiach odvolací súd odkazuje na špecifikáciu tohto nároku poškodenou), z ktorej potom okresný súd správne vychádzal pri určení právnej kvalifikácie skutku ako obzvlášť závažného zločinu. Táto námietka je potom v celom rozsahu nedôvodná.

Nemožno sa stotožniť ani s námietkou obžalovaného G. a nedodržaní obvyklej miery opatrnosti poškodenej pri uzatváraní úverovej zmluvy. Je pravdou, že len samotné klamstvo, či nepravdivá skutočnosť nie je sama o sebe uvedením do omylu. Podľa ustanovenia § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí. Toto ustanovenie upravuje tzv. všeobecnú prevenčnú povinnosť každej osoby, teda aj poškodenej ako subjektu poskytujúcej finančné služby. S tým súvisí práve aj obvyklá miera opatrnosti. Obvyklá miera opatrnosti ako zvláštna kategória spočíva v tom, že poškodený by mal v určitých prípadoch už na prvý pohľad rozpoznať, že sa jedná o nepravdivé skutočnosti. O uvedenie do omylu by sa preto nemalo jednať v prípadoch ak poškodený zjavne nedodrжал obvyklú mieru opatrnosti. V prípade, ak bolo zreteľné, že osoba bežne dostupným spôsobom mala možnosť omyl detekovať a následne ho odstrániť, avšak tak neurobila, mala by byť zodpovedná za spôsobený následok sama a bola by nútená domáhať sa ochrany svojich práv mimo trestnými prostriedkami. Pokiaľ ide o banky ako subjekty poskytujúce finančné prostriedky, od nich je nutné požadovať, aby postupovali obozretne a aby dodržiavali aspoň elementárne zásady opatrnosti, obzvlášť keď ich zanedbaním sú ľahko dosiahnuteľné prostriedky.

V danom prípade si poškodená spoločnosť ČSOB banka, a.s. dostatočným spôsobom overila bonitu obžalovaného G., a to potvrdením o príjme a lustráciou v príslušných registroch, v ktorých na obžalovaného G. nezistila žiadne negatívne informácie. Uvedenie do omylu v tomto prípade spočívalo najmä v predložení Záložnej zmluvy na nehnuteľnosť svedka Y., ktorou mal byť predmetný úver zabezpečený, pričom podpisy na záložnej zmluve boli sfaľšované doposiaľ nestotožnenou osobou. Rovnako sfaľšované podpisy boli aj na návrhu na vklad vlastníckeho práva do príslušného katastra

nehnutelností. Pokiaľ by malo byť pričítané zanedbanie obvyklej miery opatrnosti poškodenej, muselo by ísť o konanie, ktorý by poškodená mohla už na prvý pohľad identifikovať ako podvodné. V tomto prípade však poškodená spoločnosť nemala dôvod domnievať sa, a nemala ani spôsob akým zistiť, že podpisy na uvedených listinách boli sfaľšované a záložné právo či prevod vlastníctva de facto neexistujúci. Nemohlo sa teda jednať o obvyklú mieru opatrnosti, už vôbec nie o konanie, ktorým by sa poškodená pričínila o spôsobenie majetkovej škody. Aj túto námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

Pokiaľ ide o obžalovaného S., tento popieral akúkoľvek účasť na skutku v bode 3/, pripustil len aktivitu - dohodenie tretej osoby svedkovi G. na kúpu nehnuteľností. Z vykonaného dokazovania však podľa názoru odvolacieho súdu jednoznačne vyplynulo, že obžalovaný S. sa na skutku v bode 3/ podieľal v najväčšom rozsahu. Z výpovedí svedkov vyplynulo, že obžalovaný S. bol samým iniciátorom podvodu, pričom bol prítomný pri stretnutí v Trnave na Zelenom kričku predtým, ako poškodený G. išiel do ČSOB banky, a.s. požiadať o úver. Obžalovaný odovzdával pokyny svedkovi G., zabezpečoval všetky listiny potrebné pre prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnosti svedka Y., záložné zmluvy, pokyny pre vypracovanie znaleckého posudku na nehnuteľnosť svedka Y. a tieto prostredníctvom svedka G. odovzdával ďalej. O uvedenom svedčí aj výpoveď obžalovaného G., ktorý uviedol, že predpokladal, že úver za poskytuje pre obžalovaného S., nakoľko ten vždy so sebou nosil všetky dokumenty a listiny k úveru. Nemožno uveriť tvrdeniu obžalovaného S. o tom, že bol požiadaný o pomoc pri vybavení úveru, pretože nemal žiadnu špeciálnu kvalifikáciu ani v uvedenej oblasti (s výnimkou úverových podvodov) nepracoval. Na otázky súdu o zaangažovaní v procese podvodu navyše nevedel relevantným spôsobom objasniť skutkové okolnosti. Obžalovaný S. bol aktívny aj pri vkladaní finančnej sumy 30.000 Skk (ako predstieranú mzdu pre obžalovaného G. od zamestnávateľa MARY EXPRESS, s.r.o.), rovnako bol aktívny a priamo prítomný aj pri zakladaní podnikateľského účtu vo VÚB banke, a.s. v Smoleniciach, o čom vypovedala svedkyňa D., nakoľko obžalovaný ju na miesto viezol svojim vozidlom. Rovnako bol obžalovaný S. aktívny aj pri zabezpečení falošného potvrdenia o zamestnaní obžalovaného G., pri ktorom úzko spolupracoval s obžalovaným C.. Nakoniec bol prítomný aj pri návšteve banky spolu s obžalovaným G., pri výbere finančnej hotovosti, pri stretnutí v motoreste Dúha, kde si dohadovali rozdelenie finančných prostriedkov z úveru. V záverečnej fáze obžalovaný prijal sumu 600.000 Skk, s ktorou naložil neurčeným spôsobom.

Obžalovaný S. vo svojich výpovediach preukázateľne nevytváral pravdu, jeho účasť na žalovanej trestnej činnosti opisoval nelogicky, v podstate bez relevantného odôvodnenia. Uviedol, že obžalovaného G. videl celkom jedenkrát, čo však bolo vykonaným dokazovaním vyvrátené. Obžalovaný S. opakovane kontaktoval obžalovaného G., opakovane ho navštívil u jeho starej mamy, spolu s obžalovaným G. bol v banke, na stretnutí, kde si dohadovali rozdelenie úloh, pri výbere a odovzdaní finančnej hotovosti. Obžalovaný bol tiež označený pri rekognícii svedkyňou D. ako osoba vystupujúca po menom V., ktorá bola prítomná nielen pri zakladaní podnikateľského účtu spoločnosti MARY EXPRESS, s.r.o. v Smoleniciach ale aj pri vkladaní finančnej hotovosti v banke v Hlohovci, ktorú na účet G. vkladal sám.

Aj napriek popieraniu účasti obžalovaného S. na skutku v bode 3/ obžaloby bolo konaní zabezpečených dostatočne množstvo dôkazov, ktoré obžalovaného usvedčovali zo spáchania trestnej činnosti.

Pokiaľ ide o obžalovaného C., jeho účasť na skutku v bode 3/ bola menej výrazná ako pri obžalovanom G. a S., avšak vykonaným dokazovaním dostatočne preukázaná. Obžalovaný C. bol aktívny už v úvode, kedy došlo k stretnutiu G., S., C. a Q. v Trnave na Zelenom Kričku, kde dohadovali priebeh a okolnosti skutku. Obžalovaný C. viezol obžalovaného G. na Zelený Kriček. Jeho aktivita spočívala najmä v zabezpečení potvrdení o zamestnaní obžalovaného G., na ktorú aktivitu požadoval odmenu. Obžalovaný G. a tiež svedok Y. vypovedali o odmene 150.000 Skk resp. 200.000 Skk obžalovanému C., ktoré mu bol odovzdať svedok Y. v Seredi tak, aby obžalovaného neuviedol obžalovaný G.. Svedok N. vypovedal, že na podnet obžalovaného G. bola ako tzv. biely kôň dohodena svedkyňa I. D. (vystupujúca ako konateľka spoločnosti MARY EXPRESS, s.r.o.), od ktorej potom zabezpečil potvrdenie o zamestnaní obžalovaného G.. Motivácia tohto svedka vypovedať krivo nebola zistená, aj napriek značnej snahe o diskreditáciu tohto svedka poukazom na údajnú pomstu za svedectvo obžalovaného C. v trestnej veci svedka N., v ktorej bol právoplatne odsúdený na trest odňatia za závažnú násilnú trestnú činnosť. O účasti svedka C. vypovedala aj svedkyňa D., ktorá v rozhovore ďalších obžalovaných a svedkov opakovane zachytila spojenie „od U.“, ktorým mal byť obžalovaný C.. Aj v prípade tohto obžalovaného niet pochybností o participácii na spáchaní skutku v bode 3/ obžaloby.

Pokiaľ ide o uloženie trestu, odvolací súd ako prvé uvádza, že v prípade obžalovaného G. a S. došlo k spáchaniu dvoch skutkov v súbehu, pričom každý za účinnosti iného Trestného zákona. Tak ako už správne konštatoval okresný súd, vzhľadom na absenciu konkrétnej úpravy v prechodných ustanoveniach zákona tak musel súd obžalovaným ukladať úhrnný trest podľa Trestného zákona účinného od 1.1.2006, a to pre najprísnejšie trestný čin, v tomto prípade podľa § 222 ods. 5 Trestného zákona. Súd pri ukladaní trestu vychádzal z trestnej sadzby 10 až 15 rokov, a to pri všetkých troch obžalovaných, keďže aj obžalovaný C. v prípade skutku v bode 3/ spáchal obzvlášť závažný zločin podvodu podľa § 222 ods. 5 Trestného zákona.

Ak naplnil páchatel' skutkom viac trestných činov, je treba trestnosť všetkých činov posúdiť z hľadísk uvedených v § 2 Trestného zákona. Nie je vylúčené, že niektorý trestný čin sa bude posudzovať podľa skoršieho zákona, niektorý podľa neskoršieho, ak to bude pre páchatel'a priaznivejšie. Trest sa však uloží podľa zákonného ustanovenia, ktoré je najprísnejšie, bez ohľadu na to, či podľa nového alebo starého zákona, nikdy však nesmie dôjsť k uloženiu trestu, ktorý nový zákon nepripúšťa. (judikát Rt 11/1062).

Všetci traja obžalovaní poukazovali na neprimeranú dĺžku konania, ktorá mala byť náležite zohľadnená pri uložení trestu. Odvolací súd túto námietku považoval za dôvodnú, k čomu vo vzťahu ku všetkým trom obžalovaným uvádza:

Podľa čl. 48 ods. 2 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvá veta Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd pri rozhodovaní o trestnom obvinení je každá dotknutá strana oprávnená na spravodlivé a verejné prerokovanie svojej veci uskutočnené v primeranej lehote nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je imanentnou súčasťou práva každej osoby na súdnu a inú právnu ochranu, ktoré je v demokratických podmienkach Slovenskej republiky garantované jednak čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd ako čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Tak Trestný poriadok, judikatúra ESLP, rozhodovacia činnosť všeobecných súdov SR ako ani samotný čl. 6 ods. 1 Dohovoru nestanovuje žiadnu výslovnú sankciu, ktorou by stíhal porušenie práva na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je právo na rozhodnutie súdu v primeranej lehote.

Porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je nepochybne významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces. Neodôvodnené prieťahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného ale i poškodeného na spravodlivý proces, ale je aj v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania. Je však nutné konštatovať, že porušenie tohto práva samo o sebe nezakladá neprípustnosť trestného stíhania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu sp. zn. 5To/14/2015 zo dňa 3. marca 2016).

Primeranosť dĺžky konania je nutné nevyhnutne posudzovať s ohľadom na tri základné kritéria, ktoré sa postupne vytvorili z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR ako aj judikatúry ESLP, a to zložitnosť prejednávanej veci ktorou sa rozumie skutkový stav veci a jej právne posúdenie, správanie sa strany v konaní a postup súdov a iných orgánov, ktoré vo veci konali. (uvedené tiež vyplýva z judikatúry ESLP, napr. rozsudok ESLP vo veci Königvs. Nemecko z 28. júna 1978, alebo Wemhoffvs. Nemecko z 27. júna 1968).

V prípade trestnej činnosti obžalovaných boli skutky spáchané v rokoch 2005, 2006 2007, t.j. pred značnou dobou, na ktorú súd pri ukladaní trestu musí prihliadať, a to z dôvodu oslabenia záujmu spoločnosti na potrestaní páchatel'ov trestných činov. Nutné je však dodať, že k dobe vedenia trestného konania viedla nielen právna ale aj skutková náročnosť prejednávanej veci, početné dôkazy, ktoré orgány činné v trestnom konaní zabezpečovali a súd vykonával, početné výsluchy a v neposlednom rade čiastočne aj procesná aktivita obžalovaných a ich obhajcov. Z obsahu spisu je zrejmé, že obžalovaní sa na predvolania súdu nedostavovali riadne, svoju účasť opakovane ospravedlňovali zdravotnými

(nepreukázateľnými) dôvodmi, rovnako ich obhajcovia, a teda k dĺžke konania prispelo aj samotné správanie sa obžalovaných. Dĺžku konania ovplyvnili aj početné procesné návrhy obžalovaných, opravné prostriedky podávané obžalovanými proti procesným rozhodnutiam a tiež konanie odvolacieho súdu. Nič to však nemení na skutočnosti, že v danom prípade vzhľadom na dĺžku konania, tiež to, že počas vedenia konania sa obžalovaní nedopustili žiadnej trestnej činnosti, viedli riadny život, založili si rodiny a sú zamestnaní, bolo nutné pristúpiť k zmierneniu okresným súdom uložených trestov, a to pod trestnú sadzbu mimoriadne zníženú postupom podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona. V prípade obžalovaného G. a S. odvolací súd dospel k záveru, že na nápravu obžalovaných nie je bezpodmienečne nutné pôsobiť nepodmienečným výkonom trestu odňatia slobody, ale na nápravu postačí uloženie podmieneného trestu odňatia slobody.

V prípade obžalovaného G. odvolací súd prihliadol na dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j) a písm. l) Trestného zákona. U tohto obžalovaného bolo zohľadnené to, že aj napriek neprijatiu jeho vyhlásenia o vine sa počas celého konania k spáchaniu skutkov priznával, s OČTK spolupracoval, nevyhýbal sa trestnému konaniu. V prípade obžalovaného S. odvolací súd prihliadol na jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, žiadne ďalšie mimoriadne okolnosti uňho nevzhliadol. Obom obžalovaným uložil podmienený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s uložením skúšobnej doby po dobu 2 rokov.

K uloženiu podmieneného trestu odňatia slobody obžalovanému G. a S. odvolací súd poukazuje na to, že zabrániť páchatelovi v ďalšom páchaní trestnej činnosti môže trest nielen priamo, teda tým, že mu fyzicky znemožní dopustiť sa určitého konania uložením nepodmienečného trestu odňatia slobody, ale aj nepriamo, už samotnou existenciou hrozby trestu za určité konanie, obavou z jeho uloženia a následného výkonu, pričom ide o tzv. psychické zábrany a pôsobenie (napr. trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu). Práve toto „nepriame pôsobenie“ má v mnohých prípadoch výrazne hlbší a trvalejší prevýchovný charakter a účel trestu naplní skôr, než samotný nepodmienečný trest odňatia slobody. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR v sp. zn. 6To/8/2013 z 25.09.2014).

Pokiaľ ide o obžalovaného C., v tomto prípade nebolo možné ukladať podmienený trest odňatia slobody, pretože v prípade skutku v bode 3/ išlo o súbeh s odsúdeniami vo veciach vedených Okresným súdom Trnava pod sp. zn. 30T/46/2011 a sp. zn. 1T/38/2017, ktorá skutočnosť zakladala dôvod uloženia súhrnného trestu. Odvolací súd u obžalovaného nezistil žiadnu poľahčujúcu okolnosť ani priťažujúcu okolnosť. Prihliadol však tak ako u obžalovaných G. a S. na dobu, ktorá uplynula od spáchania skutku v bode 3/, tiež to, že od spáchania skutku vedie obžalovaný riadny život, založil si rodinu, je zamestnaný. Z týchto dôvodov u obžalovaného C. pristúpil k zmierneniu trestu a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 4 rokov, na výkon ktorého ho zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia majúc za to, že náprava obžalovaného bude lepšie zabezpečená v ústave s nižším stupňom stráženia. Spolu s uložením súhrnného trestu odvolací súd zároveň postupom podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil všetky výroky o treste ako aj výrok o upustení od uloženia súhrnného trestu tak ako vyplýva z výroku tohto rozsudku.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, predmetom bola len náhrada škody za skutok v bode 3/, keďže poškodení v prípade skutkov v bodoch 1/ a 2/ obžaloby si nárok na náhradu škody neuplatnili. Pokiaľ ide o jednotlivé čiastky, ktorými obžalovaní solidárne zodpovedajú za spôsobenú škodu, v tejto otázke rozhodol okresný súd správne, keď jednotlivých obžalovaných zaviazal na náhradu škody v pomere, v akom mali z čiastky úveru v prípade skutku 3/ prospech.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, odvolací súd len v stručnosti poukazuje na to, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranami konania. Právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument, ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a HiroBalani/Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B, tiež R 68/2008- I, rozsudok G. z 9. decembra 1994 vo veci Q. R. proti Španielskemu kráľovstvu.).

Práve zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu pokiaľ ide o uložený trest a spôsob jeho výkonu v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil a postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. V ostatnej časti ostal rozsudok nezmenený.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne podľa § 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 170 ods. 6 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.